U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **D. T. L. A.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16. 6. 2010, čj. CPR-2955/ČJ-2010-9CPR-C241, ve věci kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, čj. 3 A 86/2010 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, zrušila rozhodnutím ze dne 21. 12. 2009, čj. CPUL-05732-6/CI-2009-044061, platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky za účelem podnikání dle ustanovení § 46 odst. 1 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu“) a stanovila jí lhůtu k vycestování z území České republiky. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, odvolání zamítla rozhodnutím ze dne 16. 6. 2010, čj. CPR-2955/ČJ-2010-9CPR-C241, protože bylo podáno opožděně. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19. 10. 2011, čj. 3 A 86/2010 – 48.

[2] Rozhodnutí městského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížností. Zástupce stěžovatelky v ní pouze uvedl, že kasační stížnost odůvodní do deseti dnů. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelku vyzval k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce usnesením ze dne 23. 3. 2012, čj. 8 As 36/2012 – 17, a to tak, že uvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů kasační stížnost podává. Usnesení obsahovalo rovněž poučení, že nebude-li kasační stížnost v uvedené lhůtě doplněna, Nejvyšší správní

soud ji odmítne podle § 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 30. 3. 2012.

[3] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle § 106 odst. 3 s. ř. s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

[4] Lhůta stanovená usnesením počala podle § 40 odst. 1 s. ř. s. běžet dnem následujícím po dni doručení. Usnesení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 30. 3. 2012, lhůta tedy začala plynout 31. 3. 2012. Lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Lhůta tedy uplynula v pondělí 30. 4. 2012.

[5] Právní zástupce stěžovatelky kasační stížnost doplnil až po marném uplynutí stanovené lhůty. Učinil tak podáním předaným k poštovní přepravě dne 30. 5. 2012, které bylo městskému soudu doručeno 31. 5. 2012. Ten jej postoupil Nejvyššímu správnímu soudu, který jej obdržel 4. 6. 2012. Doplnění kasační stížnosti bylo tedy podáno celý měsíc po marném uplynutí lhůty, kterou Nejvyšší správní soud stěžovatelce stanovil pro doplnění kasační stížnosti.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval obdobnou procesní situací např. v usnesení ze dne 15. 2. 2008, čj. 5 Afs 124/2006 – 68. Mimo jiné konstatoval, že *„pokud je však stěžovatel vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., může rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody jen ve lhůtě jednoho měsíce v tomto ustanovení uvedené, nebyla-li na včasnou žádost stěžovatele tato lhůta prodloužena soudem. Soudní řád správní tedy v řízení o kasační stížnosti zakotvuje koncentraci řízení pouze pro případ, kdy je stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti postupem podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.; soud již proto nemůže přihlížet ke stížnostním námitkám uplatněným po uplynutí lhůty podle § 106 odst. 3 s. ř. s.“* Nejvyšší správní soud neshledal v této věci žádného důvodu odchýlit se od uvedeného právního názoru a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění citovaného usnesení, které lze nalézt na www.nssoud.cz. Zbývá doplnit, že zástupce stěžovatelky nepožádal v průběhu stanovené jednoměsíční lhůty o její prodloužení z vážných důvodů.

[7] Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat doplněním kasační stížnosti, které stěžovatelka dala k poštovní přepravě dne 30. 5. 2012. Uzavřel, že kasační stížnost z uvedených důvodů nadále postrádá základní náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s. a pro tento nedostatek není možné v řízení o ní pokračovat. Proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. O nákladech řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. srpna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu